

Voormalig Landsbondvoorzitter blikt terug op de crisis

“Mijn vrouw zag me in die dagen meer op TV dan thuis!”

tekst: Clem Reynders

In 1996 werd Hubert Bossuyt voorzitter van de Landsbond. Hij is en blijft, mede door de prominente rol die hij speelde tijdens de dioxinecrisis van 1999, een bijzondere voorzitter. Tijdens die crisisdagen werd hij het gezicht van onze organisatie en kroop hij, ongewild overigens, in de rol van de welbespraakte woordvoerder, die klare taal hoog in het vaandel droeg. We blikken met Hubert terug op die turbulente periode.

Hubert verhuisde onlangs naar Zottegem waar hij in de schaduw van de ambachtelijke koffiebranderij Hoorens op een appartement woont. We hebben Hubert op voorhand een tiental vragen voorgelegd. “Het geheugen is nog goed,” zegt hij, “maar het is intussen wel al 20 jaar geleden.”

Herinner jij je nog het moment waarop de dioxinecrisis voor het eerst opdook?

“Dat moet geweest zijn tijdens een vergadering van de Landsbond. Vermoedelijk in de lokalen van het Proefbedrijf in Geel. Ik herinner me dat op zeker ogenblik plots een aantal bestuursleden werd opgebeld met het verzoek om zeer dringend naar huis te komen. Er was van alles gaande en, zo werd er bij gezegd, de politie was langsgelopen. Pas de volgende dag werd duidelijk dat we met een dioxinecrisis zaten.”

Was het meteen duidelijk dat de sector met een ramp werd geconfronteerd?

“Inderdaad. Meteen kwam alles in beweging. VEPEK, onze koepelorganisatie geleid door Jacques Viaene, nam meteen het voortouw. Alle leden werden opgeroepen om de hoofden bij mekaar te steken. En dan was er natuurlijk de pers die er bovenarms opzat. We werden overstelpt met vragen.”

De Landsbond was uiteraard niet vertrouwd met dit soort crisissen en de noodzakelijke communicatie die de buitenwereld verwachtte.

“We hebben toen toch veel steun ondervonden van VEPEK.

Hubert Bossuyt, de toenmalige voorzitter, leidde met succes de Landsbond doorheen de moeilijkste periode uit zijn bestaan. Hier, op één van de vele vergaderingen op het kabinet was hij de woordvoerder.

Tijdens de dioxinebetoging in 1999, in Brussel, stond de Landsbond paraat met Hubert in de spits.

Onze koepelorganisatie liep voorop in de onderhandelingen. Voorzitter Jacques Viaene verrichte veel werk maar kwam niet direct veel in beeld. Die rol kreeg ik ongewild toebedeeld. Ik werd in die dagen om de haverklap geïnterviewd door journalisten, persmedewerkers, TV-verslaggevers. Op de meest mogelijke en onmogelijke momenten moest ik commentaar

en verslag geven. Ik herinner me dat ik ooit op de parking in de Groot-Bijgaarden werd geïnterviewd. Een keer gebeurde een gesprek zelfs op de grote ring. Het was een heftige en hectische periode."

In hoeverre overheersten gevoelens van moedeloosheid? De impact van het besef dat zoveel bedrijven hun dieren moesten laten opruimen en plots weinig toekomstperspectief hadden moet toch gewogen hebben?

"Ik deelde in die periode niet het gevoel van negativisme. Ik wist dat als we als blok reageerden we deze crisis te boven zouden komen. Ik was wel bezorgd voor de rol van de politiek in dit heel scenario. We zaten vlak voor de verkiezingen. Figuren als Jean-Luc Dehaene en Karel Pinxten moesten plaats ruimen voor een jonge garde die munt zou kunnen slaan uit de crisis."

Je hebt het net al aangegeven. De impact op je persoonlijk leven was in die periode zeer groot.

"De mensen die me opeisten, beseften uiteraard niet dat ik ook nog een leven buiten de dioxinecrisis had. Ik had mijn job bij Euribrid en ik had mijn gezin dat ik in die dagen nog nauwelijks zag. Mijn vrouw vertelde me ooit de volgende anekdote. Op haar werk werd ze aangesproken door een collega die zei: "Ik heb uw man gisteren op TV gezien". Waarop mijn echtgenote antwoordde: ik heb hem ook in die uitzending gezien."

Om maar te zeggen dat ik in die dagen weinig thuis was. Ik herinner me dat op een zondagochtend Piet Vanthemsche me belde met de mededeling dat we om 8 uur 's morgens in Brussel moesten samenkomen."

Hoe verliep tijdens de dioxinecrisis het contact met de overheid?

"Ik wil hier nog eens op de positieve rol van VEPEK wijzen. Een bijzondere pluim zou ik willen geven aan de gewone ambtenaren, de echte veldwerkers die met de crisis direct betrokken waren. Die groep heeft zich zeer begripvol opgesteld. Piet Vanthemsche was de man die de krijtlijnen op een bord tekende maar voor de aanpak moesten we kunnen terugvallen op de ambtenaren. Aan die samenwerking bewaar ik goede herinneringen."

Beantwoordden de maatregelen uiteindelijk aan de verwachtingen van de sector?

"Ik denk het wel. In zo'n crisis moet je natuurlijk geval per geval bekijken. Iedereen heeft zijn eigen verhaal, zijn eigen verwachtingen maar globaal denk ik dat we over de afhandeling en de schadeloosstelling tevreden mogen zijn. En bij problemen werd gezocht naar oplossingen."

Tijdens de recente Agriflanders beurs bezocht Hubert onze stand en werd er verwelkomt door onze huidige voorzitter.

Je liep tijdens die bewuste grote betoging in Brussel voorop. Samen met een afvaardiging kon je via een achterpoort van het Koninklijk Paleis een eisenbundel afgeven.

"Die betoging heeft alleszins aan iedereen duidelijk gemaakt dat er in België en in Vlaanderen een vitale pluimveehouderij bestond. We kregen een gezicht. Voor ons als sector was dat niet onbelangrijk."

Hoe blik na 20 jaar terug op die bewogen periode?

"Op persoonlijk vlak hou ik er een negatieve ervaring aan over. De dioxinecrisis kreeg voor mij op professioneel vlak een pijnlijk staartje. De crisis leidde tot een herstructurering binnen Euribrid met als gevolg dat in de Belgische afdeling jobs sneuvelden. Ik was 59 en keek plots tegen een brugpensioen aan."

"Wat de Landsbond betreft ben ik toch een beetje trots dat ik een aantal noodzakelijke hervormingen heb kunnen doorvoeren. De crisis had ons een ding geleerd: als organisatie waren we niet gewapend om zo'n crisis het hoofd te bieden. Onze structuur was te amateuristisch. Ik heb toen gepleit voor vergaande hervormingen en meer professionalisme. Als ik zie dat al de aanwezige kennis nu kan gekanaliseerd worden via een betaalde professionele kracht voel ik me gelukkig. Ik heb die dingen toen moeten doorduwen wat bij een bestuurslid de opmerking uitlokte dat ik geen trein maar een TGV was. Maar uiteindelijk was iedereen overtuigd dat het anders moest."

Slotvraagje. Had je de indruk dat de inspanningen van de organisatie voldoende gewaardeerd werden?

"Een oplossing die iedereen voor 100% bevredigt is uiteraard niet mogelijk maar persoonlijk had ik wel het gevoel dat er erkenning en dankbaarheid was vanuit de sector."